

Z § 2 zák. záb., jak se domnívá žal. úřad, nelze opaku vyvoditi. Již druhá věta § 11 téhož zák. umožňující propuštění zabrané půdy až do 500 ha, vyvrací názor žal. úřadu, že nelze ze záboru propustiti více nežli výměru půdy v § 2 stanovenou.

Také z okolnosti, že zák. příd. jest oním zákonem, jež připověděl § 10 zák. záb., nelze nikterak vyvozovati, že zákon ten nemohl obsahovati ustanovení, jež mohla by vybočiti z mezí zásad zák. záb. Zákon příd., jako zákony jiné, jest nadán derogující mocí proti zákonům starším, tedy i proti zák. záb. Obavy pak, že by dle § 20 příd. zák. mohly býti propuštěny nemovitosti o výměrách značných, názoru tohoto soudu nevyvrací, neboť § 20 příd. zák. neklade váhy na výměru, nýbrž na určité vlastnosti nemovitostí reklamovaných.

Vycházel-li tedy žal. úřad z nesprávného názoru, že zákon nedopouští, aby i nemovitosti dle § 20 příd. zák. byly ze záboru propuštěny, a odmítl-li z toho důvodu o st-čině žádosti jednati, pak toto jeho rozhodnutí odporuje zákonu a bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti. — —

Č. 3967.

Pensijní pojištění: Osoba, zjednaná zaměstnavatelem ke konání pravidelných služeb, není z pojistné povinnosti pensijní vyloučena již proto, že je v příbuzenském poměru k zaměstnavateli a že požívá pense jako bývalý důstojník.

(Nález ze dne 1. října 1924 č. 16.565).

V ě c: Inž. Evžen F. v Č. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyřklo min. soc. péče v pořadí instancí, že Quido St. ve svém zaměstnání u st-le podléhá ve smyslu § 1 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. pojistné povinnosti pensijní.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad vychází ze zjištění, že Quido St. je u st-le pověřen dohledem nad lomy, polním hospodářstvím, nákladními auty a koňmi tím způsobem, zda nařízené práce přesně a správně byly vykonány a že za tyto výkony bere měsíční plat 628 K. Vyslovuje pak nař. rozhodnutí, že zaměstnání to nutno považovati za služební poměr ve smyslu § 1. cit. zák., třeba by poměr ten byl kdykoli odvolatelný a mezi st-lem a St. byl příbuzenský poměr, a že skutečnost, že St. jako důstojník ve výslužbě bere pensi, pensijní povinnost pojistnou nevyklučuje. — — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad neprávem poměr mezi st-lem a St-em hodnotil jako poměr služební ve smyslu § 1 pens. zák. a to prý proto, že St. nebere pravidelný měsíční plat, poněvadž poměr ten je kdykoli odvolatelný, jde o poměr příbuzenský a St. jako plukovník má svoji pensi.

Ohledně platu musí nss vycházeti ze zjištění, že St. plat měsíční bral, a je námitka již proto bezpodstatná. Skutečnost, že je poměr ten kdykoli odvolatelný, že St. je švakrem st-le a podplukovníkem ve výslužbě, je pak pro právní posouzení věci irrelevantní. Neboť pro otázku, je-li

osoba nějaká v poměru služebním ve smyslu § 1 zák. pensijního, je rozhodným, byla-li zjednána k vykonání služeb a nikoli jen k vykonání určitého díla a stala se tak zaměstnancem svého zaměstnavatele. Dřívější zaměstnání její, příbuzenský poměr k zaměstnavateli a smlouvali určitá lhůta výpovědní, je irrelevantní. Bylo-li zjištěno, že St. za plat u st-le vykonává určité služby, pak právem žal. úřad poměr mezi ním a st-lem jako služební poměr ve smyslu § 1 pens. zák. hodnotil a jsou výtky stížnosti v tom směru bezdůvodny.

Otázka, zda činnost St. je činností, jež pojistnou povinnost zakládá, je mimo spor, sporno je jen, jde-li o služební poměr a v tom směru nelze stížnosti dáti za pravdu.

Jako další nezákonnost vytýká stížnost, že neprávem považuje žal. úřad St. za osobu z pojistné povinnosti dle § 2 zák. pens. vyňatou. Stížnost míní, že mělo být použito § 2 č. 7 cit. zák. a to analogicky. § 2 stanoví výjimky ze všeobecné zásady § 1, a nelze již proto použití žádného z jeho ustanovení analogicky. Ale je zcela zřejmo, že zákonodárce nechtěl osoby, které požívají již jakýchkoli zaopatřovacích požitků z pensijní povinnosti vyňati, uváží-li se, že zák. ze 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907 i cis. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. osoby takové za určitých podmínek z pensijní povinnosti vyjímaly (§ 2 č. 2 obou norem), nový zákon však ustanovení ta zrušil a jen osoby požívající invalidního důchodu dle zák. pensijního z povinnosti té vyňal. Je tedy i tato námitka bezdůvodnou.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3968.

Nemocenské pojištění. — Církevní věci (Slovensko): I. Ani na Slovensku nemá jmění církevní povahu veřejného fondu. — II. O t. zv. nejvyšším právu dozorčím býv. uherských panovníků ke jmění církevnímu. — III. O povaze t. zv. centrální komise římsko-katolických statků na Slovensku.

(Nález ze dne 1. října 1924 č. 16.643).

Prejudikatura: Boh. 3501 adm.

Věc: Jan V. ve S. proti mnisterstvu sociální péče o nemocenské pojištění zaměstnanců.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Min. soc. péče uznalo nař. rozhodnutím v pořadu instancí st-le za povinna zaplatiti okresní dělníky pojišťující pokladně v K. za zaměstnance biskupského velkostatku ve Št. na nemocenských příspěvcích s úroky z prodlení a exekučními útratami částku 30.459 Kč 71 h.

Stížnost namítá nezákonnost nař. rozhodnutí uplatňujíc jedinou námitku, že žal. úřad církevnímu velkostatku . . . . biskupství upírá povahu veřejného fondu ve smyslu § 3 zák. o nem. poj. Dovojuje, že nemůže býti pochybnosti, že kat. církevní statky jak podle jich původu (většinou královská donácia) tak podle jich účelu a právní struktury organizace mohou býti kvalifikovány jen za veřejné fondy. O jejich